

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/627/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226174
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112226174.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. decembra 2014, č.k. 22C/361/2012-128, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 125 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 892,50 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 14.12.2009 bola Okresnému súdu Trenčín, ako exekučnému súdu, doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 13.11.2009 sp.zn. EX 12250/09, v prospech oprávneného žalobcu, proti povinnému Daši Knápkovej. O tejto žiadosti rozhodol exekučný súd v konaní vedenom pod sp.zn. 62Er/2886/2009 tak, že dňa 21.02.2011 uznesením č.k. 62Er/2886/2009 - 10 túto žiadosť zamietol. Toto rozhodnutie bolo na základe odvolania oprávneného (žalobcu), posúdené odvolacím súdom, Krajským súdom v Trenčíne, ktorý uznesením č.k. 19CoE/160/2011-20 toto rozhodnutie potvrdil. Exekučný súd následne exekučné konanie zastavil. Súd na základe tvrdení žalobcu uvedených v žalobe zistil, že tento si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal tento orgán verejnej moci dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote a nevykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Súd preto zisťoval existenciu nesprávneho úradného postupu, t.j. v prejednávacom prípade úradného postupu, ktorým bola porušená povinnosť orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. existenciu zbytočných prieskumov v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný poriadok pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia lehotu súdu neurčuje. Tento záver súdu v tomto konaní je v súlade aj s početnou existujúcou judikatúrou súdov Slovenskej republiky (napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/214/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 1Co/206/2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 26Co/182/2014, rozsudok Krajského

súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/289/2014.) V tejto súvislosti pomerne vyčerpávajúcim spôsobom Krajský súd v Nitre vo vyššie uvedenom rozhodnutí uviedol, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku obsahuje právnu úpravu 15-dňovej lehoty, o plynutie ktorej sa opiera aj žaloba žiadajúc náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukazujúc na úmysel zákonodarcu súd konštatuje, že lehota 15 dní sa vzťahuje iba na prípady, kedy súd v tejto lehote "poverí" súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Táto lehota dokonca s účinnosťou od 01.06.2010 neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených. V tomto prípade sa jednalo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku a zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, preto lehota 15 dní sa na tento prípad nevzťahovala. Navyše je potrebné uviesť, že lehota 15 dní ako vyplýva z prejavu vôle zákonodarcu ozrejmeného použitím výkladových metód (doslovného, gramatického a systematického) sa vzťahovala iba na prípad, kedy súd má v tejto lehote "poveriť" súdneho exekútora vykonaním exekúcie, pričom v prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V tejto časti ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonodarcu lehotu 15 dní neuviedol. Ak by mal úmysel, aby lehota 15 dní sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď...). Lehota 15 dní upravená v 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tak nevzťahuje na akékoľvek rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (či pozitívne alebo negatívne, t.j. o zamietnutí žiadosti alebo poverení), ale výslovne iba na "poverenie" súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Svedčí tomu aj doslovný a gramatický výklad, čo znamená vymedzenie určitého typu rozhodnutia s použitím slova "poveriť", t.j. nie aj zamietne žiadosť, čo by zákonodarcu upravil s použitím všeobecného slova "rozhodne". Aj z hľadiska systematického výkladu je potrebné uviesť, že aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku je upravená lehota a v prípade, ak zákonodarcu má na mysli povinnosť súdu rozhodnúť v určitej lehote, použije slovné spojenie "súd rozhodne", či už pozitívne alebo negatívne (§ 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade ustanovenia § 44 ods. 2 zákonodarcu nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na "poverenie" súdneho exekútora vykonaním exekúcie. S týmto názorom sa plne stotožňuje aj konajúci súd. Preto už iba samotné tvrdenie žalobcu o tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, pretože nerozhodol v zákonnej lehote, nie je pravdivé. Vzhľadom k tomu, že skutočnosť, od ktorej žalobca odvodzuje svoj žalobný návrh nie je daná, potom nie je daný ani nevyhnutný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu. Už len pre uvedené skutočnosti je žaloba žalobcu vychádzajúca z uvádzaného dôvodu existencie nesprávneho úradného postupu nedôvodná. K dôvodom žaloby, ktoré mali spočívať v nesprávnom postupe exekučného súdu tým, že preskúmal v exekučnom konaní exekučný titul, súd uvádza, že tieto dôvody nie sú podstatné pre rozhodnutie súdu o tejto žalobe. Na základe tejto žaloby v tomto konaní súd nemôže posudzovať správnosť postupu súdu v exekučnom konaní, pretože nie je príslušným na rozhodovanie o správnosti postupu súdu v konkrétnom exekučnom konaní. Príslušným na toto rozhodnutie je napríklad aj odvolací (exekučný) súd. Správnosť tohto postupu, resp. správnosť rozhodnutia je preskúmaná v takomto odvolacom, resp. v dovolacom konaní. Súd takisto považuje za potrebné uviesť, že správnosť postupu exekučného súdu, resp. správnosť jeho rozhodnutia bola podrobená prieskumu odvolacieho súdu v odvolacom konaní. V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, z 26. septembra 2011 sp. zn. 3MCdo 11/2010 a uznesenia z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. K tvrdeniu žalobcu, že exekučné konanie začalo dňa 08.11.2009, pričom súd o nej rozhodol až dňa 07.03.2011, súd uvádza, že toto tvrdenie nebolo v konaní dokázané. Toto tvrdenie žalobcu je teda čiastočne nepravdivé. Na základe dokazovania bolo preukázané, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu dňa 08.11.2009, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.12.2009 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 21.02.2011, pričom dňa 21.02.2011 bolo toto rozhodnutie expedované na poštovú prepravu účastníkom konania. Skutočnosť kedy začalo exekučné konanie nie je pre rozhodnutie

o žalobe rozhodná, resp. nie je dôvodom rozhodným pre začatie plynutie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Rozhodnou skutočnosťou je deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Vznik majetkovej škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v sume 125 eur, nebol v konaní preukázaný. Samotný žalobca konštatuje, že výška škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Z tohto tvrdenia je zrejmé, že samotný žalobca nevie aká skutočná škoda mu vznikla, iba ju subjektívne paušálne vyčíslil. Náklady vynaložené na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70 eur, neboli v konaní preukázané. Súdu nie je zrejmé aké konkrétne náklady boli takto vynaložené. Náklady na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 eur tiež neboli v konaní preukázané. Súdu takisto nie je zrejmé aké konkrétne náklady a za akým účelom boli takto vynaložené. Náklady na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 eur neboli v konaní preukázané. Z obsahu vyššie uvedeného exekučného spisu žiadne urgencie ani doručené písomné podania žalobcu nevyplývajú. Tvrdenie žalobcu o tom, že v priebehu exekučného konania podával žiadosti o informáciu o stave konania, resp. sťažnosti na postup súdu a to v dňoch 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010, 30.08.2010, 23.11.2010 a 25.05.2011 sú celkom zrejme účelové, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 14.12.2009, a preto nie je možné, aby v tomto období podával žalobca všetky uvedené podania v exekučnom konaní. Súd k dôvodom žaloby ďalej uvádza, že všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení práva na súdnu ochranu a o poskytnutí primeraného finančného zadosťučinenia, tak ako to v žalobe navrhuje žalobca, pretože rozhodovanie o týchto skutočnostiach patrí do právomoci iných súdov. Okresný súd Trenčín môže rozhodovať iba o tom, či žalobcovi vznikla v dôsledku napríklad nesprávneho úradného postupu škoda, o splnení povinnosti škodcu na jej náhradu a o priznaní nemajetkovej ujmy. Ak teda žalobca žiada, aby súd deklaroval porušenie jeho práva na súdnu ochranu a porušenie princípov právneho štátu a v dôsledku existencie príčinnej súvislosti medzi týmito porušeniami a vznikom škody, uložil žalovanému povinnosť nahradiť túto škodu, je žaloba žalobcu aj z tohto dôvodu nedôvodná. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Nad rámec potreby tohto rozhodnutia súdu uvádza aj nasledovné. Žalobcom uvádzané dôvody, od ktorých odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to že postupom exekučného súdu došlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, k ovplyvňovaniu jeho podnikateľského plánovania a rozhodovania, k strate legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, k strate dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a k zamedzeniu vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, sa súdu javia ako zjavne účelové. Podľa názoru súdu priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda medzi zrealizovanou právomocou exekučného súdu a uvedenými skutočnosťami nie je daná. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (napr. nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia konania) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť zodpovednosť za škodu nenastáva. V danej veci nie sú uvádzané všeobecné predpoklady príčinnej súvislosti splnené. Vzhľadom k tomu, že súd zamietol žalobu žalobcu z vyššie uvedených dôvodov, nevykonal v záujme hospodárnosti konania

dokazovanie ohľadne skutočnosti, či si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ktorého sa domáha v tomto konaní, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a nasl. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V prípade, že by tomu tak nebolo, súd by žalobu zamietol z tohto dôvodu.

O trovách konania súd rozhodol pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný a právo na náhradu trov konania si uplatnil vo svojom vyjadrení zo dňa 04.09.2013. Rozsudok súdu bol verejne vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 16.12.2014. V lehote troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku si žalovaný trovy konania nevyčísľil. Vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania nepriznal, neviazaný v zmysle § 151 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania v rozsudku, ktorým sa konanie končí.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokolvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako

sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť a zároveň poukázal na judikatúru krajských súdov. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 07.03.2011, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 08.11.2009, t.j. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 484 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podáva prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 14.12.2009, pričom uznesením zo dňa 21.02.2011 č.k. 62Er/2886/2009, predmetnú žiadosť zamietol. Toto rozhodnutie bolo na základe odvolania oprávneného (žalobcu), posúdené odvolacím súdom, Krajským súdom v Trenčíne, ktorý uznesením č.k. 19CoE/160/2011-20 toto rozhodnutie potvrdil. Exekučný súd následne exekučné konanie zastavil.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia Zákona o

ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, bol exekučný súd vždy ex offa povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti, nemožno v žiadnom prípade považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4NcC/234/2012-9 zo dňa 19.10.2012 a sp.zn. 5NcC/25/2015 rozhodol, že sudca, ktorému bola vec pridelená, nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR uznesením č.k. II ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.09.2013 odmietol sťažnosť navrhovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyklúčil všetkých sudcov okresného súdu, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, pričom v tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 16.12.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú za rozhodnutie vo veci za podstatné. Predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému

predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Odhliadnuc od uvedeného treba v tejto súvislosti rovnako zdôrazniť, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci založil na iných dôvodoch, než ktoré tvoria predmet vyjadrenia odporcu k návrhu. Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad. Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.